

Patrocinium Defvntorvm

Hautin, Jacques

Leodii, M.DC.LXV.

Articulus Primus. E Sacris Paginis asseritur Purgatorium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79679](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79679)

ARTICULUS I.

*E sacris paginis asseritur
Purgatorium.*

3.
E libro 2.
Machab.

CLARISSIMA lux nobis oboritur ex lib. 2. Machabæorum cap. 12. ubi fortissimus Judæorum Dux Judas, idemque religionis Antistes, omnium voto, ac nomine Jerosolymam mittit duodecim millia dragmarum argenti, in sacrificia pro suis in prælio desideratis expendenda: Quæ summa apud Budæum, Agricolam, aliosque, vel ducentos quinquaginta aureos, vel ducentos sexaginta cum cruciferis ducentis sexaginta duobus conficit. Dragma enim Italorum Julio, Hispanorum Regali, nostratum quinque assibus æquivaleret. Porro Agiographus Scriptor hoc epiphonema ex eo Judæ factum colligit: *Sancta ergo, & salubris est cogitatio pro defunctis exorare, ut à peccatis solvantur.*

4.
Hoc syllogismo.

Quo ex loco sponte existit hic efficax syllogismus: Quod in Ecclesia vetere à Summo Pontifice cum bonorum approbatione factum, ab illa ipsa Ecclesia publicè receptum, atque à Scriptore Agiographo, proindeque à Spiritu Sancto collaudatum est, id nequaquam repudiandum, sed religiosum, sed sanctum, & si futurorum umbram, seu Christi venturi figuram nullam continet, imitatione dignum est; atqui hujusmodi est fusa pro vitâ functis oratio, uti jam demonstratum est (neque enim Christi venturi figuram ullam præfert) ergo ea religiosa, & imitatione digna est. Ex qua ratiocinatione, & esse, & fuisse olim Purgatorium, in quo pii manes pro delictis castigantur, clarissimè convincitur, quoniam nec beatis, nec damnatis hæc oratio prodesse aut convenire potest, ut perspectum est.

5.
Teste Lutheri, & aliis ideo librum hunc damnantibus.

Itaque Lutherus ipse in sua disputatione Lipsica tract. de Purgatorio, tum ex Matthæi c. 12. ubi Christus dictum Spiritui Sancto contumeliosum, neque in hoc, neque in futuro sæculo remittendum asserit, tum ex hoc Machabæorum loco, Purgatorium agnoscit, quamvis libro de Missa privata secum ipse pugnet. Cæteri verò hæretici hujus sacri testimonii claritate præstrikti, cum non habeant quò se recipiant, scilicet totam Machabæorum historiam è sacris ac Canonicis libris expungunt.

6.
Ita olim Manichæi Evangelium Matthæi, & Acta Apostolorum; Ebionitæ omnes Pauli Epistolas, quod erroribus suis apertè refragarentur, respuebant. Ita

nunc quoque Lutheri fœda soboles Tobiam, Ecclesiasticum, Baruc, Judith, Sapientiam, aliâque repudiant; nimirum, quod iis oraculis disertissimè coarguantur, quandoquidem de Angelorum patrocinio, ut in Tobia; de arbitrii libertate, ut in Ecclesiastico, deque aliis Ecclesiæ Catholicæ dogmatibus alibi disputatur. Quid agitis, ô viri? nam qui in Sacrorum codicum verba sic juratis, ut grande nefas ducatis hillum credere, quod iis non contineatur, cujus codicis, aut oraculi autoritate, aut permissu integros illos libros, nominatimque Machabæorum historiam, è sacrorum librorum Canone abraditis? Cur, & quâ Scripturæ sententiâ iudice hanc historiam supposititiam creditis potius, quàm aliam ullam, vel historiam, vel paginam divinam? Si, quod vos docet regula Fidei vestræ ex Calvino hausta, Spiritus Sancti instinctu, Sacras à profanis literis discernendas putatis, quâ, quæso, & cujus divini dicti autoritate, id vestræ reconditæ sapientiæ probatis? Cur alii alias respuitis, cum omnes eodem spiritu gloriemini? Nam Anabaptistæ Jobi historiam, Castalio Canticum Canticorum; Lutherus Jacobi Epistolam, & Apocalypsim, ut spuriam rejicit; ut genuinos Spiritus Sancti fœtus, alii è vobis eodem spiritu afflati admiscere.

Planè compertum est nihil illos responsi, quod ulli cordato, aut ratione utenti aridire queat, posse huc proferre. Quid enim? sunt qui Machabæorum libros ideo repudient, quòd Hæbraicâ linguâ non extet: at perperam; eodem enim argumento Matthæi Evangelium exterminant, quandoquidem nec sic extat. Sunt, qui eosdem asserant antilogiis, ac dissonis secum confligere: sed & id ineptè, sive quòd in speciem dumtaxat, non revera pugnantia sunt, sive quòd libros Regum, ac Paralippoménon eodem jure, vel potius injuriâ exploderent. Obtrudunt etiam eos ipsos non censi in Canone Judæorum. Sed quid mirum, cum Canon ille Esdæ tempore à Synagoga editus sit, quando necdum editi Machabæi? Quid hac in parte Judæisare nos volunt, cum & ipsi aliàs prohibeant in admonitione Bibliis suis Anno 1551. præmissâ, ne in recensendis sacris codicibus Canonis Judæorum ratio habeatur.

Denique quid nostra interest, recipiantne, an rejiciant Judæi Machabæorum historiam, cum eam jam inde à mille, & trecentis annis Augustino teste de Civitate Dei, lib. 16. c. 36. receperit Ecclesiæ? Huic enim, & soli, & certo competere Scripturarum custodiam, datumque divinitus

7.
Nullo argumento.

8.
Contra perpetuum Ecclesiæ sensum.

nitus, ut veras à falsis, certas ab incertis, integras à mutilatis discernat, non est cur probetur, cum & illa *Columna sit, & fir-
mamentum veritatis*; Apostolo autore, & Christus Spiritum Sanctum illi promiserit *ad docendum illam omnem veritatem*; & ipse Augustinus pronunciare non vereatur contra Epistolam fundamenti, cap. 5. se Evangelio non crediturum, nisi Ecclesiæ Catholicæ commoveretur autoritate.

9. Nimirum absque Ecclesiâ, verumne, *Cui cre-*
dendum. an fictum Evangelium foret, constare nequirit: non enim ex Evangelio ipso, in quo id minimè exprimitur (atque ut exprimeretur, tamen ulterius quæri posset, verène, an falsò exprimeretur) non etiam ex fama, seu communi hominum opinione, quia & hæc utpotè humana, mendax, & fallax esse cognoscitur: non denique ex privato cujusque spiritu, tum ob rationes proximè superiùs allatas, tum quod si mihi asseras Machabæorum libros, exempli causa, esse apocryphos, idque confirmes dici tibi ab inferiori, ac Sancto Spiritu, neque verò eum te esse, qui mentiare in re præsertim tanti momenti: hæc demum unica basis Fidei tuæ, meæque futura sit, quod verax sis; tu, inquam, qui sanctis Patribus Fidem abrogas; tu, qui spiritum tuum, ac judicium privatum toti Ecclesiæ præferendum censēs; tu, qui non rarò tuis dictis factisque vanitatem adhibes: quomodo ergo tibi credere possim Machabæorum libros è divinorum numero esse removendos, præsertim, cum Scriptura teste omnis homo sit mendax? Ecclesiam itaque hac super quæstione consulo, nitor hanc columnâ veritatis, in ea reperio definitum per Concilium Carthaginienſe tertium, cui interfuit ipse Theologorum Sol Augustinus, per Florentinum item, ac Tridentinum, Machabæorum historiam inter divinas censendam, & omnino credo, mecumque credit quisquis est Catholicus. Heterodoxus, qui Ecclesiam non audit, autore Christo, est mihi *sicut ethnicus, & publicanus*.

10. Mitto itaque alia seu veteris, seu novi instrumenti loca: nihil dico de hac Davidis deprecatione, *Domine ne in furore tuo arguas me: neque in ira tua corripas me*; Psal. 37. quem furorem ad tartareum cruciatum, iram verò ad purgantem refert Augustinus, Beda, Haimo, Carthusianus. Prætereo carcerem illum, in quo denunciatur Christus Matthæi 5. solvendum usque ad novissimum quadrantem, quem carcerem lustralem esse volunt Tertullianus, Cyprianus, Ambrosius, Hieronymus. Taceo denique eodem Christo teste Mat-

thæi 12. noxas aliquas neque in hoc, neque in futuro sæculo remittendas: unde Augustinus, Gregorius, Bernardus rectè colligunt alias quasdam, minores scilicet, in altero illo sæculo condonandas esse. Unum miror, hæreticos nostros in earum sententiarum explicatione non plus deferre Patribus illis, atque adeo Ecclesiæ præsidibus illius temporis (quo Calvino teste illibata vigeat Ecclesia) quàm pauculis Apostatis, & Monachis fugitivis, aut Grammaticis, in quibus nihil insignius crimine aut perfidiâ.

ARTICULUS II.

Purgatorium adstruunt Sancti Patres.

Q UOD si, ut res est, in locorum II.
Scripturæ explanatione Sanctis Pa- Audienti
tribus plurimum deferendum est, quo- SS. Patres.
niam ut Apostolis, ac Christo ætate vicini-
ores, ita & increata Sapientiæ morum
sanctitate propiores veritatem purius ac
certius haurire potuerunt, quis ambigat,
quin eorum de Fidei dogmatibus judicium
perpetuâ jam inde ab Apostolis, non tem-
porum magis, quàm doctrinæ successione
confirmatum, summum apud quemlibet
sanæ mentis pondus obtinere debeat?

Atqui Purgatorium asserunt Patres Græ- 12.
ci, Apostolorum coevi, ac discipuli. Græci Pa-
Dionysius Areopagita Anno salutis cente- tres Purga-
simo, non uno loco, nominatim lib. de torium as-
Ecclef. Hierarch. c. 7. p. 3. *Accedens, in-* serunt.
quit, deinde venerandus Antistes prece-
sacram super mortuum peragit. Precatur
oratio illam divinam clementiam, ut cuncta
dimittat per infirmitatem humanam ad-
missa peccata defuncto, eumque in loco ac
regione vivorum statuât. Ita ipse. Her-
mas item idem docuit Anno centesimo
vigésimo. Inde Origenes Anno ducente-
simo trigésimo compluribus in tractatibus.
Exinde Eusebius Alexandrinus Anno du-
centesimo sexagesimo: tum Concilium
Nicænum tot ex Patribus conflatum Anno
trecentesimo vigésimo, Athanasius quo-
que trecentesimo quadragesimo. Ad hæc
Basilii Magnus trecentesimo septuagesimo,
Ephremus eodem trecentesimo
septuagesimo, uti & Cyrillus Jerosolymita-
nus. Succedunt Gregorii Nazianzenus
& Nyssenus Anno Christi trecentesimo
octuagesimo, eodemque Timotheus Ale-
xandrinus, & Epiphanius. Porro Chryso-
stomus, & Palladius Anno quadringen-
tesimo idem docuere, quibus accessit
A 2 Synesius